

POSTANOWIENIE

21 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 21 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.
przeciwko K.P.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej K.P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 11 czerwca 2024 r., VII AGa 46/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K.P. na rzecz N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

(a.z.)

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wywiedzionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 czerwca 2024 r. pozwana wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.

Wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżąca podniosła, że powstaje pytanie, co do wniosku dowodowego o przesłuchanie osoby, która w dacie formułowania pisma procesowego zawierającego rzeczony wniosek jest wpisana do rejestru sądowego (rejestru przedsiębiorców) jako jedyny członek zarządu, a z drugiej strony strona formułująca wniosek dowodowy ma wiedzę, co do rezygnacji tej osoby z funkcji jedynego członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Zauważyła, że istota zagadnienia sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy wniosek dowodowy powinien obejmować przesłuchanie świadka, czy strony. Oceniając sprawę pamiętać należy, że strona wnioskująca o przeprowadzenie dowodu dysponowała danymi z dokumentu urzędowego, a z drugiej strony danymi z dokumentów prywatnych. Jednocześnie skarżąca zauważyła, że sam wpis w zakresie zmiany członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest wpisem konstytutywnym, z drugiej jednak strony istnieje zasada prawdziwości wpisów w rzeczonym rejestrze.

Podkreśliła, że zagadnienie to w kontekście terminowości wniosków dowodowych nie było przedmiotem ocen sądów powszechnych i Sądu Najwyższego.

Ponadto skarżąca podniosła, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania wywołana nienależytą obsadą składu sędziowskiego przed Sądem drugiej instancji.

Zdaniem pozwanej jej skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona. Zauważyła, że nie wymaga pogłębionej analizy prawnej stwierdzenie, że działania pozwanej były w interesie spółki. Wynika to z faktu księgowania wypłat powódki, jak również z faktu, że tożsame działania podejmowane były przez kolejnego członka zarządu co potwierdzają wyciągi z rachunku bankowego powódki za okres od 1 stycznia 2017 r. do 18 sierpnia 2017 r. Podstawy prawnej czynności pozwanej związanej z wypłatami nie udało się ustalić wobec zaniechania przesłuchania osoby, która po pozwanej pełniła funkcję członka zarządu powódki. Sam fakt istnienia umowy poręczenia, na podstawie jakiej jej były mąż był poręczycielem długu względem powódki i wpłaty dokonywane przez niego i pozwaną na rzecz

powódki nie dowodzą słuszności poglądu, że powódka kwotę 88 000 zł. otrzymała zasadnie, a pozwana bez podstawy prawnej wypłaciła z rachunku bankowego powódki ww. kwotę. Wniosek taki byłby zasadny, gdyby w sprawie przeprowadzono dowód, co do istnienia umowy pożyczki, o jakiej jest mowa w umowie poręczenia. Pozwana zaznaczyła, że dowód istnienia zobowiązania obciążał stronę powodową.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym w kwocie 6150 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach wniesionego środka prawnego argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (zob. postanowienia SN: z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14 oraz z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do ujęcia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia podnieść należy, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że jeżeli jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 w zw. art. 398⁹ § 1 k.p.c.) wskazuje się istotne zagadnienie prawne, a więc zagadnienie poważne, wymagające pogłębionej analizy prawnej i wcześniej nierozstrzygane, to skarga taka nie może być jednocześnie oczywiście uzasadniona, a więc uzasadniona *prima facie*, bez podejmowania jakichkolwiek szczegółowych analiz i dociekań. To samo dotyczy zbiegu przesłanek w postaci oczywistej zasadności skargi oraz potrzeby wykładni przepisów prawa (zob.

orzeczenia SN: z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, i z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19).

W konsekwencji konstrukcja przedmiotowego wniosku skarżącej nie może być uznana za prawidłową.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie dotychczas nierozstrzygnięte w orzecznictwie, a zatem takie, które cechuje się przymiotem nowości i którego wyjaśnienie może sprzyjać rozwojowi prawa (zob. np. postanowienia SN: z 21 stycznia 2022 r., I CSK 1285/22; z 24 kwietnia 2023 r., I CSK 4950/22; z 20 grudnia 2023 r., I CSK 4003/23). Powołanie się na przyczynę kasacyjną wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Zagadnienie prawne powinno przy tym zostać oparte na konkretnych, powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisach prawa, które jednocześnie pozostają w związku z podstawami wniesionego środka prawnego. Zagadnienie takie musi zostać ujęte w sposób abstrakcyjny - tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest także powołanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen przedstawionego problemu i zaprezentowanie możliwych kierunków interpretacyjnych (zob. np. postanowienia SN: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13; z 16 grudnia 2021 r., V CSK 289/21; z 23 grudnia 2022 r., I CSK 3245/22; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1253/23; z 4 września 2023 r., I CSK 1862/23; z 31 stycznia 2024 r., I CSK 2718/23).

Ponadto zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny dający się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienia SN: z 13 stycznia 2023 r., I CSK 1826/22, i z 26 maja 2023 r., I CSK 4904/22) oraz nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienia SN: z 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, i z 15 kwietnia 2021 r., I CSK 720/20).

Analiza przedstawionego przez pozwaną problemu nie pozwala na przyjęcie, że podnoszona kwestia stanowi istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Przed wszystkim skarżąca nie wykazała aby przedstawione zagadnienia prawne miało taki wymiar problemowy, aby udzielona odpowiedź miała znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej wniesionej w sprawie. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że wskazywana przez skarżącą osoba nie została przesłuchana, nie wobec wadliwości złożonego wniosku dowodowego, a wobec uznania tego dowodu za nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy a przy tym za zmierzający do przedłużenia postępowania oraz spóźniony.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazała, na tle jakich przepisów powstał przedstawiony problem i nie zaprezentowała stosownej argumentacji jurydycznej potwierdzającej, że zagadnienie to ma charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że istnieją co najmniej dwie równorzędne możliwości jego rozstrzygnięcia oraz jakie racje przemawiają za każdym z rozwiązań. Innymi słowy pozwana nie przedstawiła argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu i nie wyjaśniła, dlaczego jego rozstrzygnięcie może się przyczynić do rozwoju prawa, a przy tym, że będzie miało wpływ na treść orzeczenia.

Taki sposób argumentacji nie spełnia wymagań wynikających z orzecznictwa Sądu Najwyższego, gdzie przyjmuje się, że w uzasadnieniu przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne dla rozwoju prawa, i jednocześnie będzie miało znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. np. postanowienia SN: z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, i z 25 lutego 2025 r. I CSK 4581/23, i z 12 lutego 2026 r., I CSK 2504/25).

Bez znaczenia jest przy tym, że pozwana w ramach podstaw wniesionego środka prawnego i ich uzasadnienia zarzuciła naruszenie określonych regulacji

prawa procesowego. Jak zostało to już podniesione nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi kasacyjnej argumentów na uzasadnienie przyjęcia jej do rozpoznania.

Odnosząc się do zarzucanej przez pozwaną nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji zauważyć należy, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie precyzuje na czym miałyby polegać nienależyta obsada Sądu odwoławczego, ani nie wskazuje jakie przepisy ustawy procesowej zostały naruszone. Szczególny charakter tej przyczyny kasacyjnej, która jest brana przez Sąd Najwyższy – w granicach zaskarżenia - z urzędu pod rozwagę (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) sprawia jednak, że przy jej ocenie Sąd Najwyższy bada wszelkie okoliczności - nawet nie powołane w skardze, które mogą wywołać skutek w postaci nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji. W konsekwencji nie ma żadnych przeszkód, aby odnieść się do argumentacji pozwanej dotyczącej wystąpienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. zamieszczonych poza wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniem.

W ramach prezentacji podstaw skargi skarżąca zarzuciła Sądowi drugiej instancji naruszenie przepisów prawa materialnego tj.: art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że osoba powołana na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw posiada możliwość prowadzenia spraw w sądzie powszechnym oraz wydawania wyroków w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, co w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania, o jakiej jest mowa w art. 379 pkt 4 k.p.c.

Wbrew twierdzeniom pozwanej zaskarżony wyrok nie został wydany w warunkach nieważności postępowania. Skarżąca nie przytoczyła bowiem jakichkolwiek okoliczności (poza powołaniem sędziego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej po zmianach dokonanych

ww. ustawą z 8 grudnia 2017 r.), które mogłyby prowadzić do wniosku o istnieniu obiektywnie uzasadnionych wątpliwości co do wskazanego sędziego, a tym bardziej do sformułowania wniosku o nieważności postępowania. Powołanie sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa wybranej zgodnie z obowiązującą ustawą nie jest bowiem okolicznością, która samodzielnie może prowadzić do przyjęcia, że postępowanie z udziałem takiego sędziego jest dotknięte nieważnością w rozumieniu art. 379 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 27 czerwca 2024 r., I CSK 1185/24, i cytowane tam orzecznictwo Sądu Najwyższego).

O ile pozwana miała w toku postępowania przed Sądem drugiej instancji wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności wskazywanego w skardze sędziego mogła skorzystać z przysługującej jej instrumentów procesowych np. z wniosku o wyłączenie sędziego (art. 48-49 k.p.c.), albo wniosku o zbadanie spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności (art. 42a § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych. Zaniechanie takich czynności w toku postępowania przed Sądem drugiej instancji i powoływanie się na przedmiotową okoliczność dopiero w skardze kasacyjnej należy, wobec tego ocenić jako nadużycie prawa procesowego (art. 4¹ k.p.c.).

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, podzielanym przez doktrynę, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka będzie miała miejsce tylko wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły zarzucane uchybienia, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka prawnego. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec od razu - bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia wnikliwych badań lub dociekań. Innymi słowy, podnoszone uchybienia muszą mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka - już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. m.in. postanowienia SN: z 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06; z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09; z 15 czerwca

2018 r., III CSK 38/18; z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, z 28 stycznia 2022 r., I CSK 584/22; z 7 czerwca 2023 r., I CSK 742/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1673/23).

Podkreślenia wymaga, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. obejmuje jedynie uchybienia przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, które polegają w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolită i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Należy też wskazać, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa stanowiskiem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z wystąpieniem przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. np. postanowienie SN z 1 grudnia 2023 r., I CSK 5300/22 i przywołane tam orzecznictwo).

Skarżąca nie przedstawiła przekonujących od razu, widocznych *prima facie*, twierdzeń wykazujących racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Podobnie jak w przypadku przedstawionego zagadnienia prawnego, pozwana, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie powołała żadnych przepisów prawa, których naruszenie mogłoby prowadzić do wydania rażąco wadliwego orzeczenia i tym samym wskazywać na oczywistą zasadność jej skargi.

Brak nakreślenia kontekstu prawnego twierdzeń pozwanej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uniemożliwia Sądowi Najwyższemu ich ocenę pod kątem wystąpienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponadto argumenty skarżącej opierają się na subiektywnych przekonaniach i arbitralnych twierdzeniach, że działania pozwanej były w interesie powodowej

spółki i w istocie stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, który przyjął, że pozwana – bez podstawy prawnej – wydatkowała środki pieniężne należące do powódki i tym samym uszczupliła jej majątek o dochodzoną w pozwie kwotę. Skarżąca zmierza w istocie do podważenia ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest wyłączone ze względu na związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia - art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Maciej Kowalski

(a.z.)

[SOP]